

TİKƏSİNİ YARİ BÖLƏN İNSAN

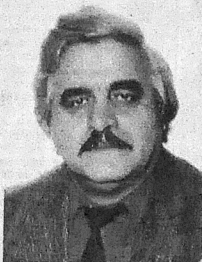
Dünyada elə insanlar var ki, yaşadıqları məqamlarda, yaddaşlarda və xatirələrdə əbədi iz qoyurlar. Təkcə istedadları ilə deyil, insanlıq xüsusiyyətləri, səmimiyyətləri və el dilində demiş olsaq, insanlara qaynayıb-qarışmaqları ilə onları seçirlər. Onların var-dövləti olsa da, vəzifə tutsalar da yenə bir simaları olub. O da səmimiyyətdən ibarətdir.

Uzun illər çörək kəsdiyim və yol-daşlıq elədiyim istedadlı şair, jurnalist, publisist Eldar İbrahimin dünyasını dəyişməyinin bir ili tamam olur. O Eldar ki Cəbrayıl rayonunda böyüyüb ərşəyə çatmışdı. O torpağın suyunu içmişdi, çörəyini yemişdi. Və həmişə də içində və qəlbində əbədi bir kədər dolanırdı. Torpağı işğal olunan, Vətəni əldən gedən, yağışların at oynadığı yurd yerində heç vaxt insan rahat ola bilməz. Eldar da heç vaxt rahat deyildi. Və həmişə söhbət düşəndə elindən-obasından ürək ağrısı ilə danışırdı. Şeirlərində o kədəri, o dərdi çox asanlıqla sezmək olardı. O kədər, o dərddən Eldarın gözlərinə çökmüşdü. O kədər, o dərddən onun ürəyində iz qoymuşdu. Və təbii ki, bu yararı asanlıqla sağaltmaq mümkün deyildi.

Eldar İbrahim şair kimi də, "dost kimi də, jurnalist kimi də çox səmimi ziyalı idi. Bir tikə çörəyini yarı bölürdü. İndiyə kimi yaxşı yadımdır. Azərbaycan Dövlət Universitetinin jurnalistika fakültəsini təzəcə bitirmişdim. O vaxtlar redaksiyalarda iş tapmaq o qədər də asan deyildi. İctimai əsaslarla müxtəlif mətbu orqanlarında yazılar çap etdirirdim. Və aldığımız qonorarla da dolanırdıq. Bax, onda Eldar İbrahim "Ədəbiyyat və incəsənət" qəzetində məşul katibin müavini işləyirdi. Mənim kimi universiteti təzə bitirmiş gənclərə arxa və dəyək olurdu. Həm həmin qəzetdə, həm də digər mətbu orqanlarda yazacağımızı çap olumasına kömək eləyirdi. Çox vaxt cibimizdə pulumuz olmurdu ki, nəşriyyatın bufetində çörək yeyək. Bax, onda Eldar İbrahim mənimlə yanaşı bir neçə gənci də başına yığirdi və döndürdün məntəbədə xəbərimiz olmadan hesabımızı da verirdi. Hətta yaxşı yadımdır ki, o vaxtlar onunla bir yerdə işləyən Qafar Namazəliyevdə də arxa dururdu. Deyirdi ki, bu adam istedadlı adamdır, ancaq əlinə pul düşəndə araya, çıxara verir. Sonra da evə aparmağa pulu qalmır.

Bax, onda da Qafar müəllimin xəbəri olmadan Eldar İbrahim onun da bufetə olan borcunu ödəyirdi.

Bir gün də beğmərtəbənin yanında mənimlə rastlaşdı. Rəhmətlik dedi ki, səni buraxan deyiləm. Gedəcəyik biza, bir tikə çörək kəsəcəyik. Oış vaxtı idi. Anam-bacım olsun, həyat yolu-daş bizi məhribanlıqla qarşıladı. Düş-bərə bəşirmişdi. Düşbərəni stolun üstünə gətirdilər, sonra Eldar rəhmətlik diləndi:

- Tək düşbərə ilə qanımızı doyuran deyilik. Gör bir neyləyirsən?

Biz düşbərəni yeyənə qədər xanımı kottletlə kartof qızartmasını hazırladı. Stolun üstündə arağ da vardı. Ancaq mən içki içmədiyimə görə el vurmadım. Eldar da arağa toxunmadı. Hər ikimiz o ki var yeyib-İddik. Axsam saat on birə qalmış onlardan çıxdı. Düz qapının ağzına qədər mənə ötürdü və sonra da cibinə bir yirmi beşlik basdı. Dedi ki, xərcləyəsən. Baytarmaq barəsində heç vaxt fikirləşmə. İmkanım var, əl tuturam.

Bu cür anlar Eldar İbrahimin həyatında çox olub. Qardaşı Loğmanla onun barəsində danışırıq. Loğman özü də istedadlı bir publisist və jurnalistdir. Bir neçə xarici dildə danışmağı bacarır. Hətta bir müddət xarici ölkədə yaşayıb və qardaşı ilə birgə Azərbaycançılıq, milli mədəniyyətimizi və tariximizi təbliğ ediblər. Loğman deyir ki, Eldar həm yaxşı qardaş, həm yaxşı ata, həm də yaxşı dost idi. O, dünyasını dəyişəndən sonra hər an, hər zaman

evimizdə-əşiyimizdə, ailəmizdə yeri görünür. Çünki bir çətinliyimiz olanda, sıxıntımız baş verəndə, ağrı-acımız çox olanda böyük qardaş kimi ondan məsləhət alardıq. Və onun da məsləhəti həmişə bizə xeyirxahlıq və rahatlıq gətirirdi. Elə ki Eldar dəyərdi bunu etmək olmaz, biz ondan çəkinərdik. Çünki o, dünyagörmüş, ağıllı və savadlı bir ziyalı idi. Heç vaxt kimsəyə qarşı pis münasibətdə olmazdı. Əksinə, kimsə ona pislilik eləyədisə, Eldar həmin adama yaxşılıqla cavab verirdi. Və həmişə də bizə tövsiyəsi bu olardı ki, heç kimsə pislilik eləməyin. Çünki Allah-Teala hər şeyi görür və bilir. Və hamı da öz əməlinə görə Ulu Yaradan qarşısında cavab verəcək.

Loğman qardaşı haqqında danışanda kövrəlir və siqareti siqarete calayır. Sanki siqaretin tüstüsü onun içindən ərşə qalxan bir kədərli xətrədir. Bəlkə də o siqaret onun dərini, kədərini az da olsa yüngülləşdirir. Loğmanın gözlərinin dərinliyində qardaş həsrətli, qardaş kədərini qınılıb yatıb. Amma onun üçün bir təsəlli var: Eldar İbrahim yaşadıqı ömrü boş-boşuna başa vurmayıb. Şair kimi, jurnalist kimi, publisist kimi özünü təsdiq edib. Yaxşı dostları və əhatə dairəsi olub.

Təbii ki, bütün bunlar Eldar İbrahim bu dünyada yaşadan və xatirlədən əsas səbəblərdən biridir. Bir dəfə yay vaxtı Eldar İbrahim mənə zəng vurdu ki, Rusiyadan qonaqların gəlib, gedək bir tika çörək kəsək. Bakı bulvarında yeməklənilərin birində qonaqları qarşıladıq. Gələn qonaqlar da jurnalistlər idi. Onlar dedilər ki, bizim burda tanışlarımız çoxdur, amma Eldar kimi sadə və səmimi insanlar azdır. Gedib başqasının kababını, yağını, balını yeyənə qədər Eldarın şor-çörəyini: yemək daha yaxşıdır. Həmin gün Eldar qonaqlarına həm günortə, həm də axşam saatlarında gözəl ziyafət təşkil etdi.

Sözümüzün canı odur ki, insan şəhər səydan əvvəl insan olmalıdır. Bax, Eldar İbrahim də gözəl şair, gözəl publisist və gözəl jurnalist olmaqla yanaşı, ilk növbədə gözəl insan idi. Və bu gözəl insan bu gün yaddaşlarda, xatirələrdə əməl-saleh işləri ilə yaşayır. Allah sənə rəhmət eləsin, Eldar İbrahim! Qəbrin nurla dolsun!

Faiq QİSMƏTOĞLU